

[Per Hækkerup.]

opbygning af landets produktionsliv, som igen lægger grunden for yderligere produktionsfremstød og formentlig også for øgede eksportmuligheder.

Ud over de valutariske virkninger vil forslaget altså have en vis produktionsomlæggende virkning i den retning, som man i almindelighed går ud fra der er enighed om at ønske: en omlægning fra produktion til investering. Oppositionen har i den forbindelse mindet om, at statens investeringer er uproduktive i modsætning til det private erhvervslivs investeringer. Jeg tror, det ville være af interesse at få en nærmere redegørelse for, hvorfor statens investeringer er uproduktive. Jeg tror nemlig ikke, det falder i tråd med den almindelige vurdering af begrebet „produktiv“ at betragte f. eks. investeringer til fremme af trafikken som uproduktive. Jeg mener også, det er udtryk for en forkert vurdering af ordet produktiv at betragte de investeringer, der finder sted i boligbyggeriet, som uproduktive, ikke mindst når man samtidig til stadighed fremfører det synspunkt, at en større bevægelighed på arbejdsmarkedet må tilstræbes, og at den fortsatte boligmangel notorisk hæmmer en sådan geografisk bevægelighed på arbejdsmarkedet. Det forekommer mig at være en kortsynet betragtning at anse boligproduktionen for en uproduktiv virksomhed; jeg ved ikke, om oppositionen gør det, men den er dog en meget væsentlig del af de investeringer, staten er med til at formidle. Det gælder også den meget store del af statens investeringer, der går ud på at sikre en fortsat udbygning af ungdommens uddannelse. Jeg kan heller ikke godkende, at sådanne investeringer skulle være uproduktive — de er tværtimod efter min opfattelse i allerhøjeste grad produktive. Jeg tror derfor, at oppositionens betragtning: at statens udgifter, statens anlæg, i vid udstrækning er uproduktive, er noget letsindig.

Endelig vil jeg gerne anføre én ting til over for de betragtninger, oppositionen har fremført imod lovforslaget. Det siges, at stabiliseringslånene både er et lån og en skatteforhøjelse. Deroverfor vil jeg gerne begrunde, hvorfor stabiliseringslånene er et lån og ingen skatteforhøjelse. Den skatte-

borger, som opfylder sine forpligtelser i henhold til loven om stabiliseringslånene, og som udnytter de forudsete rettigheder i henhold hertil, nemlig at ombytte sin kvittering med statsobligationer fra 1962, vil jo, hvis han eller hun venter med at begære kontante penge til det tidspunkt, da obligationen bliver udtrukket, få ikke alene det samme beløb, som i sin tid er indbetalt, men et beløb, der er 10 pct. større; samtidig vil den pågældende have fået sit lån forrentet med 5 pct. p. a. fra 1962 at regne. Det gælder her som i andre tilfælde, at realiserer man sine aktiver på et for tidligt tidspunkt, kan man ikke regne med at få fuld valuta for dem, og derfor gælder det, at den, der ikke vil vente med at få sine kontanter tilbage, men sælger sin obligation på et tidligere tidspunkt end udtrækningen, må affinde sig med det kurstab, som på et hvilket som helst givet tidspunkt måtte fremkomme som følge af forholdet mellem renten på obligationerne og det almindeligt herskende renteniveau. Det kan altså ikke med nogen som helst rimelighed siges, at der i dette lovforslag ligger en beskatning. Den borger, der følger bestemmelserne for stabiliseringslånene som forudset, kommer ikke til at miste nogen del af det lånebeløb, der er indbetalt.

Under drøftelserne i udvalget har oppositionen gentaget en tanke, som blev ventileret allerede ved første behandling, nemlig tanken om, at der skulle gennemføres en deponeringsordning, og at denne deponeringsordning skulle træde i stedet for stabiliseringslånene. Under udvalgsforhandlingerne har vi fået at vide, at oppositionen forestiller sig en deponeringsordning af et størrelsesbeløb på ca. 500 mill. kr. Det må i allerhøjeste grad være et spørgsmål af interesse at få belyst, om oppositionen — der jo har godkendt regeringens forudsætning for hele denne lovgivning: at det er nødvendigt at gribe ind, og som ikke har afvist denne målsætning for det samlede kompleks af indgreb, som regeringen har opstillet — mener, at gennemførelsen af en deponeringsordning omfattende 500 mill. kr. vil kunne imødekomme målsætningen og vil kunne fremkalde de samme virkninger på valutabalancen som det sæt af forslag, regeringen har fremsat, og som vi nu er ved at gennemføre.